

๗ เติบียง นิกาดาลัย

ผู้เขียนชวน สู้คัดลอก

โดย ชัยคุ มุหัมมัด อิบน์ ศอลิฮ อัล-อุษัยมีน

อุมมุลมุฮันนา พัยซอล

แปลและเรียบเรียง

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตา ปรานียี่งเสมอ

“คำนำผู้แปล”

มวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ท่านนบีมุหัมมัด วงศ์วาน และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน

การตะอฺวะฮฺมิได้เป็นอาชีพหรือตำแหน่งทางสังคมสำหรับคนบางคนหรือบางกลุ่ม หากแต่ เป็นหน้าที่รับผิดชอบของพวกเราทุกคนที่จะต้องเชิญชวนผู้คนสู่สัจธรรมของอัล-อิสลามที่มีรากฐานมาจากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ

หนังสือเล่มนี้ คือเนื้อหาการบรรยายศาสนาของ **ชัยคุ มุหัมมัด อิบน์ ศอลิหฺ อัล-อุษัยมิน** رحمته หนึ่งในอุละมาฮ์และนักดาอียผู้มีชื่อเสียงในโลกมุสลิม ผู้ที่มีได้มีแต่ความรู้ แต่ยังมีจรรยาบรรณที่ดีงาม มีความสำรวม และนอบน้อม ท่านมิได้ให้แต่ความรู้ แต่ยังสั่งสอนอบรมบ่มจิตใจ และถึงแม้ตัวท่านจะจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ผลงานการตะอฺวะฮ์ของท่านยังมีให้ปรากฏมากมาย ไม่ว่าจะเป็นสาระทางวิชาการหรือสาธุศิษย์ที่ได้รู้เรียนและอบรมจากท่าน ซึ่งในโลกมุสลิมมีอุละมาฮ์หรือนักวิชาการมากมายที่เป็นสาธุศิษย์ของท่าน และนี่ ก็คือหนึ่งในผลงานของท่าน ซึ่งเป็นการบรรยายให้กับนักศึกษาและผู้สนใจทั่วไป ณ มหาวิทยาลัยกษัตริย์อับดุลอะซีซ ณ เมืองญิดดะฮ์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ในหัวข้อ “เสปียงนักดาอียผู้เชิญชวนสู่อัลลอฮ์” ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการ

เตรียมความพร้อมเพื่อก้าวสู่สนามการตะอฺวะฮฺ และการบรรยายดังกล่าวได้รับการเรียบเรียงและถอดเป็นตัวหนังสือโดยชัยคุ พะฮฺดุ อิบนุ นาอิรุ อิบนุ อิบรอฮีม อัล-สุลัยมานียฺ

หวังว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่พี่น้องนักดาอียที่ทำงานเพื่ออิสลามและหวังในความเมตตาจากอัลลอฮฺ

อนุลมุฮันนา พัยซอล

27 เราะบียุลอากิรุ 1432

1 เมษายน 2554

สารบัญ

บทนำ	07
ตัดทวน...คือเสียงของมุสลิม	09
เสียงที่ 1 : ความรู้	13
เสียงที่ 2 : ความอดทน	19
เสียงที่ 3 : หิكمะฮ์(วิทยาปัญญา)	33
เสียงที่ 4 : จรรยาบรรณที่ดีงาม	41
เสียงที่ 5 : เข้าหาผู้คน	43
เสียงที่ 6 : ยอมรับความเห็นต่าง	45

“บทนำ”

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ เราขอสรรเสริญพระองค์ ขออภัยโทษต่อพระองค์ ขอเตาบัตต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความชั่วร้ายของตัวเอง และจากความผิดของการงานพวกเรา ผู้ใดที่ได้รับทางนำจากอัลลอฮ์ ย่อมไม่มีใครให้เขาหลงทางได้ และผู้ใดที่พระองค์ให้เขาหลงทาง ย่อมไม่มีใครให้ทางนำเขาได้ ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ควรแก่การอิบาดะฮ์) นอกจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ และฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดนั้นคือบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ ได้ส่งท่านด้วยทางนำและศาสนาแห่งสัจธรรม ทั้งนี้เพื่อให้มันประจักษ์เหนือทุกศาสนา และท่านก็ได้เผยแพร่อิสลาม ได้จัดการภาระหน้าที่ ได้ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์อย่างจริงจัง และได้ทิ้งประชาชาติของท่านอยู่บนเส้นทางที่สว่างไสว กลางคืนของมัจจุสดังกลางวัน ไม่มีผู้ใดหันเหออกจากมันนอกจากผู้ที่บอญ์ลยพรอันประเสริฐและความสันติสุขจะมีแต่ท่าน วงศ์วานของท่าน เศาะหาบะฮ์ของท่าน และผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดิงามจวบจนวันสิ้นโลก

ฉันขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ฉันและพวกท่านเป็นผู้เจริญรอยตามท่านทั้งในเรื่องที่ซ่อนเร้นและเปิดเผย ให้เราเสียชีวิตในสภาพที่อยู่ในแนวทางของท่าน บังเกิดพวกเรา (ในวันกิยามะฮ์) ในหมู่ของพวกท่าน ให้เราได้รับความช่วยเหลือจากท่าน และโปรดให้เราอยู่ในสรวงสวรรค์อันสถาพรพร้อมกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮ์ทรงให้ความโปรด

ปราน จากบรรดานบี ผู้สัจจริง ผู้เสียชีวิตในหนทางของพระองค์ และบรรดากัลยาณชน

พี่น้องทั้งหลาย !

ฉันรู้สึกยินดีและปลาบปลื้มยิ่งที่มีโอกาสได้พบปะกับพี่น้อง ณ สถานที่แห่งนี้และไม่ว่าที่ไหนๆ ก็ตาม เนื่องด้วยความปรารถนาในภาคผลอันดีงามและเพื่อเผยแพร่สัจธรรมคำสอนของอัล-อิสลาม เพราะอัลลอฮ์ได้ให้พันธะสัญญากับผู้ที่ยกพระองค์ทรงประทานความรู้ ว่าเขาจะต้องแจกแจงและเผยแพร่ความรู้ที่มีโดยไม่ปิดบังซ่อนเร้นแต่ประการใด ดังที่พระองค์ ﷻ ตรัสไว้ว่า:

﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكُونُ مَنَعًا ۚ﴾

ความว่า : และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮ์ทรงเอาคำมั่นสัญญาจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ว่าแน่นอนยิ่งพวกเขาจะต้องแจกแจงคัมภีร์นั้นให้แจ่มแจ้งแก่ประชาชนทั้งหลาย และพวกเขาก็จะต้องไม่ปิดบังมัน²

พันธะสัญญาจากอัลลอฮ์นั้น ไม่ได้ถูกจารึกเป็นลายลักษณ์อักษรที่มนุษย์อาจมองเห็นได้ หากแต่มนุษย์ทุกคนรับรู้ว่ามีเมื่อใดก็ตามที่อัลลอฮ์ทรงประทานความรู้ให้แก่เขา เมื่อนั้นเขาจะถูกผูกมัดด้วยพันธะสัญญาดังกล่าวทันที ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ฉะนั้นจำเป็นสำหรับทุกคนที่มีความรู้จะต้องเผยแพร่บทบัญญัติของอัลลอฮ์ไม่ว่าเขาจะอยู่แห่งหนใดและสถานการณ์ใดก็ตาม.

¹ มหาวิทยาลัยกษัตริย์อับดุลอะซีซ ณ เมืองญิดดะฮ์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย

² อาละอิมรอน, 3 : 178.

“ตักวา...คือเสปียงของมุสลิม”

พี่น้องทั้งหลาย !

หัวข้อบรรยายของเราคือ “เสปียงนักดาอียะผู้เชิญชวนสู่อัลลอฮ์”¹ และเสปียงสำหรับมุสลิมทุกคนคือ ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ ۚ ﴾ (17)

ความว่า: และพวกเจ้าจงตระเตรียมเถิด แท้จริงเสปียงที่ดีที่สุดนั้นคือความยำเกรง²

ดังนั้น เสปียงสำหรับมุสลิมทุกคนคือ **ตักวา** หรือการยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งพระองค์ตรัสย้ำหลายต่อหลายครั้งในคัมภีร์อัลกุรอาน ทั้งการสั่งใช้ให้มีความยำเกรง สรรเสริญชมเชยผู้ที่มีความยำเกรง บอกถึงผลตอบแทนของการยำเกรง และอื่น ๆ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ۚ (13) الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴾

¹ ชื่อหัวข้อในภาษาอาหรับคือ " زاد الداعية إلى الله "

² อัล-บะเกาะเราะฮ์, 2 : 197.

﴿١٧٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ اللَّهُ يُبْرَأْ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاءُهم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرَىٰ مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٧٦﴾

ความว่า: และพวกเขาก็จะรีบเร่งกันไปสู่การอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเขเจ้า และไปสู่สวรรค์ซึ่งความกว้างของมันนั้น คือบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน โดยที่มันถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ยำเกรง คือบรรดาผู้ที่บริจาคทั้งในยามสุขสบายและในยามเดือดร้อน และบรรดาผู้ชมโทสะ และบรรดาผู้ให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์ และอัลลอฮ์นั้นทรงรักผู้กระทำความดีทั้งหลาย บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขากระทำการชั่วใดๆ หรืออยู่ติธรรมแก่ตัวเองแล้ว พวกเขาก็รำลึกถึงอัลลอฮ์ แล้วขออภัยโทษในบรรดาความผิดของพวกเขา และใครเล่าที่จะอภัยโทษในบรรดาความผิดทั้งหลายให้ได้ นอกจากอัลลอฮ์แล้ว และพวกเขาไม่ได้ตั้งมั่นปฏิบัติในสิ่งที่เขาเคยปฏิบัติมาโดยที่พวกเขารู้กันอยู่ ชนเหล่านี้แหละการตอบแทนแก่พวกเขาคือการอภัยโทษจากพระเจ้าของเขาและบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนเหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักรออยู่ในสวนเหล่านั้นตลอดกาล และรางวัลของผู้ที่ทำงานนั้นช่างเลิศจริงๆ¹

¹ อาละอิมรอน, 3 : 133 – 136.

พี่น้องผู้มีเกียรติทั้งหลาย !

ท่านอาจตั้งข้อสงสัยว่า แล้วความยำเกรงคืออะไร ? คำตอบนั้นคือดังที่มีรายงานจากท่านร็อดลุ อิบน์ หะบีบ رضي الله عنه ท่านได้กล่าวว่า:

«التَّقْوَى أَنْ تَعْمَلَ بِطَاعَةِ اللَّهِ عَلَى نُورٍ مِنَ اللَّهِ تَرْجُو ثَوَابَ اللَّهِ ، وَأَنْ تَتَزَكَّى مَا نَهَى اللَّهُ عَلَى نُورٍ مِنَ اللَّهِ تَخْشَى عِقَابَ اللَّهِ»

ความว่า: ความยำเกรงคือการที่ท่าน ปฏิบัติการงาน ที่เป็นการรักดีต่ออัลลอฮ์ด้วย แสงสว่าง(ความรู้) จากพระองค์ และปรารถนาการตอบแทนจากพระองค์ และการที่ท่านละทิ้งสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามด้วยแสงสว่าง(ความรู้) จากพระองค์ และ เกรงกลัวการลงโทษของพระองค์.

ถ้อยประโยคข้างต้นได้ระบุไว้ซึ่งความรู้ การปฏิบัติ ความปรารถนาการตอบแทน และเกรงกลัวการลงโทษ เหล่านี้แหละคือความยำเกรง

ดังกล่าวนี้นักดาอีย์หรือผู้ทำงานเชิญชวนผู้อื่นสู่อัลลอฮ์และคำสอนของพระองค์ เป็นผู้สมควรที่สุดมากกว่าใครอื่นที่จะต้องมีความรู้ลักษณะของความยำเกรงต่อพระองค์ทั้งในที่ลับและเปิดเผย และฉันขอเริ่มบรรยาย ณ ที่นี้ –ด้วยความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์- ในเรื่องที่ว่าด้วยนักดาอีย์และเสปียงต่างๆ ที่เขาสมควรตระเตรียมไว้.

“เสียบยงที่ 1 : ความรู้”

เสียบยงแรกที่นักดาอียะพึงจะต้องเตรียมไว้คือ **มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังเผยแพร่อยู่** ความรู้ที่ถูกต้องคือความรู้ที่วางอยู่บนรากฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านเราะสูล ﷺ เนื่องจากความรู้ต่างๆ ที่ได้มานอกเหนือจากสองแหล่งนี้ จำเป็นที่จะต้องนำมาเทียบเคียงก่อนว่ามีความสอดคล้องหรือขัดแย้งประการใดกับอัลกุรอานและสุนนะฮ์ หากว่ามีความสอดคล้อง เราน้อมรับ แต่ถ้าหากมีความขัดแย้ง เราก็ปฏิเสธ ไม่ว่าผู้ใดกล่าวจะเป็นใครก็ตาม ดังที่มีรายงานจากท่านอับนุอับบาส رضي الله عنه ท่านได้กล่าวว่า:

«يُوشِكُ أَنْ تَنْزَلَ عَلَيْكُمْ حِجَارَةٌ مِنَ السَّمَاءِ ، أَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ وَتَقُولُونَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ»

ความว่า: "ก้อนหินจากท้องฟ้าเกือบหล่นใส่พวกท่านแล้ว (เพราะพวกท่านแย้งฉัน) ขณะที่ฉันกล่าวว่าท่านเราะสูลุลลอฮ์ได้กล่าวอย่างนี้ แต่พวกท่านกลับพูดว่า ท่านอับบัสและอุมัรได้กล่าวอย่างนั้น"

เป็นที่ชัดเจนว่า คำพูดใดๆ ก็ตามที่ค้านกับคำพูดของท่านนบี ﷺ ถึงแม้จะเป็นคำพูดของท่านอับบัสและท่านอุมัรก็ต้องปฏิเสธ แล้วนับประสาอะไร

หากคำพูดที่ค้านกับท่านนบี ﷺ และอัลกุรอานนั้นมาจากผู้ที่มีสถานะต่ำกว่าท่านทั้งสอง ทั้งในด้านความรู้ ความยำเกรง การเป็นเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี ﷺ และการเป็นเคาะลีฟะฮ์ ทำไมจึงมีอาจบปฏิเสธได้เล่า ?

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَسْتَلُونُ مِنْكُمْ لَوْ أَدَّىٰ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝﴾

ความว่า: พวกเจ้าอย่าทำให้การร้องเรียกของเราะสูลในหมู่พวกเจ้า เป็นเช่นเดียวกับการร้องเรียกระหว่างพวกเจ้าด้วยกันเอง แน่นอนอัลลอฮ์ทรงรู้บรรดาผู้ที่แอบหลีกออกไปในหมู่พวกเจ้า ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา(มุหัมมัด) จงระวังตัวเถิดว่า พิณะฮ์จะเกิดขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน¹

ใช่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่จะหลงทาง แต่ว่าเขายังดึงผู้คนอีกมากมายสู่ความหลงทางอีกด้วย -ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองเราด้วยเถิด- ความอวิชาของเขานี้เรียกว่า “ญะฮ์ล มุร็อกบ์” (جَهْلٌ مُرَكَّبٌ) หรือ “ตัวเองไม่รู้ แต่ไม่รู้ที่ตัวเองนั้นไม่รู้” ซึ่งเป็นอันตรายยิ่งกว่าการไม่รู้แบบธรรมดา นั่นคือการไม่รู้ แล้วรู้ว่าตัวเองไม่รู้ เพราะการไม่รู้แบบธรรมดานั้นเขาจะเจียบและไม่พูดอะไร และยังพอที่จะสอนสั่งกันได้ แต่คนที่ไม่รู้แล้วยังอดฉลาดนั้นเป็นปัญหายิ่ง คนประเภทนี้จะไม่นิ่งเจียบแต่เขาจะพูดแม้แต่ในเรื่องที่ตัวเองไม่มีความรู้ และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเขาก็คือผู้ปอนทำลายมากกว่าจะเป็นผู้นำแสงสว่าง

¹ อัน-นูร, 24 : 63.

พี่น้องทั้งหลาย !

การตะอะฮ์สู่อัลลอฮ์โดยไม่มีเสบียงความรู้ันั้น ขัดแย้งกับแนวทางของท่านนบี ﷺ และแนวทางของผู้เจริญรอยตามท่าน

จงสดับฟังพระดำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ทรงสั่งใช้แก่นบีของพระองค์ว่า:

﴿ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعِيَ

وَسَبْحَنَ اللَّهُ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾ (108)

ความว่า : จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) นี่คือนำทางของฉัน ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์อย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอฮ์ ฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี¹

พระองค์ได้ตรัสว่า "ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์อย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน" นั่นคือปฏิบัติตามท่านนบี ﷺ ดังนั้นจำเป็นที่เราจะต้องเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์อย่างประจักษ์แจ้ง (ด้วยความรู้) มิใช่ไม่มีความรู้

นักดาอียะฮ์ทั้งหลาย !

ท่านจงสังเกตและใคร่ครวญพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า "อย่างประจักษ์แจ้ง" นั่นคือประจักษ์แจ้งในสามประการ

1. ประจักษ์แจ้งในสิ่งที่เขากำลังทำการตะอะฮ์อยู่ คือการที่เขาต้องมีความรู้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับบทบัญญัติต่างๆ ในสิ่งที่กำลังเผยแพร่อยู่ เนื่องจากบางที่เขาอาจกำลังเชิญชวนสู่สิ่งที่เขาคิดว่าเป็นวาญิบ ทั้งๆ ที่ในบทบัญญัติของอัลลอฮ์แล้วไม่ได้เป็นสิ่งที่วาญิบ เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เท่ากับว่าเขากำลังบังคับบ่าวของอัลลอฮ์ให้ถือปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์มิได้บังคับใช้ และบางที่เขาอาจเชิญชวนให้ละทิ้งบางสิ่งบางอย่างโดยคิดว่ามันเป็นสิ่งที่หะรอม ทั้งๆ ที่ในบทบัญญัติ

¹ ยูสุฟ, 12 : 108.

ของอัลลอฮ์ไม่ได้เป็นสิ่งที่หะรอมแต่ประการใด เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับว่าเขากำลังห้ามปาวของพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงอนุมัติ

2. ประจักษ์แจ้งถึงสภาพของกลุ่มเป้าหมายที่เขาทำการอะฮฺ

วะฮฺ เมื่อครั้งที่ท่านนบี ﷺ ได้ส่งท่านมูอาซ ٱไปยังประเทศเยเมน ท่านได้กล่าวกำชับแก่ท่านมูอาซว่า:

“แท้จริงท่านกำลังจะเผชิญกับชนกลุ่มหนึ่งจากชาวคัมภีร์”

ทั้งนี้ ก็เพื่อให้มูอาซได้รับรู้ถึงสภาพของบุคคลที่เขากำลังจะเชิญชวน และจะได้เตรียมตัว ฉะนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ท่านจะต้องรู้ถึงสภาพของบุคคลที่ท่านจะเชิญชวนว่าระดับความรู้และการตอบโต้ของเขาอยู่ในเกณฑ์ใด ทั้งนี้ ก็เพื่อที่ท่านจะได้เตรียมตัวพร้อมและตอบโต้เขาได้ เพราะเมื่อท่านถล่ำสู่การโต้เถียง แล้วปรากฏว่าเขาเหนือกว่าท่าน เช่นนี้แล้วมันทำให้เกิดเคราะห์ร้ายอันใหญ่หลวงแก่สังฆกรรมและท่านก็คือต้นเหตุ ท่านอย่าเพ่งคิดว่าสิ่งที่บาฏิล(ขัดกับหลักศาสนา)จะต้องมลายหายไปเสมอ เพราะท่านเราะฮ์ลุส ได้กล่าวว่า :

«إِنَّكُمْ تَخْتَصِمُونَ إِلَيَّ ، وَلَعَلَّ بَعْضَكُمْ أَنْ يَكُونَ الْحَنَ حُجَّتَهُ مِنْ

بَعْضٍ فَأَقْضِي لَهُ بِخَوِّ مِمَّا أَسْمَعُ»

ความว่า : แท้จริงพวกท่านได้ยกข้อพิพาทมาให้ฉันตัดสิน บางทีคนบางคนในหมู่พวกท่านอาจมีวาทศิลป์ดีกว่าในการพุดยกหลักฐาน ดังนั้น ฉันจึงตัดสินให้กับเขาด้วยเพราะกับสิ่งที่ฉันได้ยิน(ด้วยเกณฑ์ผิวเผินที่คู่กรณียกอ้างมา ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงแต่อย่างใด)

นี่คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่โต้เถียงถึงแม้ว่าเขาจะยืนหยัดอยู่บนสังฆกรรมก็จริง แต่เมื่อคู่กรณีมีวาทศิลป์และตรรกะในการพุดและยกหลักฐานดีกว่า

การได้เถียงก็จะถูกตัดสินให้คู่กรณีของเขาเหนือกว่าได้ ฉะนั้นแล้ว จำเป็นที่ท่าน จะต้องรู้ถึงสถานะของบุคคลที่ท่านจะเชิญชวนด้วย

3. ประจักษ์ถึงกลยุทธในการดะวะฮฺ

อัลลอญ عليه السلام ตรัสว่า:

﴿ اَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَحَدِّثْهُمْ
بِأَتَى هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ صَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ
أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴾

ความว่า: จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสุเจ้าโดย หิกมะฮฺ (วิทยปัญญา, หลักฐานอันชัดเจนตามกาลเทศะของมัน) และด้วยการตักเตือนที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า แท้จริง พระเจ้าของเจ้านั้นพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่ดีหลงทางของ พระองค์และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่ถูกต้อง¹

บางคนเมื่อเห็นสิ่งที่เป็นมุงกัร (สิ่งที่ขัดกับหลักศาสนา) เขาก็โหมโจมตี อย่างรุนแรง โดยมีได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมา มิใช่เฉพาะแต่ตัวเขาเท่านั้น แต่ยังคงส่งผลกระทบต่อนักดาอีย์ผู้สัจธรรมคนอื่นๆ อีกด้วย

ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักดาอีย์ทุกคนก่อนที่จะขับเคลื่อนใดๆ ต้องใคร่ครวญให้มากถึงผลกระทบที่จะตามมาและพิจารณาให้พิจารณา เปรียบเทียบชั่งน้ำหนักเสียก่อน ฉะนั้นฉันจึงใคร่ขอให้พี่น้องนักดาอีย์ทุกคนใช้ หิกมะฮฺ (วิทยปัญญา) ค่อยเป็นค่อยไปอย่าได้รีบร้อน ถึงแม้ว่าผลของมันอาจจะ ไม่รวดเร็วทันใจ แต่มันจะเป็นผลสำเร็จอย่างแน่นอนในที่สุด -ด้วยความประสงค์ ของอัลลอญ-

¹ อัน-นะหฺล, 16 : 125.

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว -ฉันหมายถึงการที่นักดาอียฺต้องตระเตรียมเสปียงของความรู้ที่ถูกต้องซึ่งอยู่บนรากฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ - สิ่งที่จะมาบ่งชี้ว่านักดาอียฺจำเป็นจะต้องมีความรู้อยู่บนรากฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮ์มิได้มีเฉพาะหลักฐานจากศาสนบัญญัติเท่านั้น หากแต่หลักการทางสติปัญญาก็เป็นสิ่งที่บ่งชี้ได้เช่นกัน เมื่อท่านใช้สติปัญญาใคร่ครวญจะพบว่าท่านจะตะอฺวะฮ์สู่หนทางของอัลลอฮ์ได้อย่างไรหากท่านยังไม่มีความรู้อย่างชัดแจ้งถึงเส้นทางที่จะนำไปสู่พระองค์ อีกทั้งยังไม่รู้ถึงบทบัญญัติของพระองค์ แล้วท่านจะเป็นนักดาอียฺผู้สูญอลลอฮ์ได้อย่างไร ?

ดังนั้น เมื่อไม่มีความรู้ ประการแรกที่จะต้องทำก็คือควรพยายามขวนขวายหาความรู้เสียก่อน อาจมีบางคนท้วงติงว่า การกล่าวเช่นนี้ไม่ค้ำกับคำพูดของท่านนบี ﷺ ดอกหรือที่ว่า:

«بَلَّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً»

ความว่า: พวกท่านจงเผยแพร่ จากฉัน ถึงแม้ว่าจะหนึ่งอายะฮ์ก็ตาม

คำตอบคือ ไม่ , เพราะท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า: "จากฉัน"

สิ่งที่เราจะเผยแพร่หรือเชิญชวนจำเป็นที่จะต้องมาจากท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ และนี่คือความหมายของคำพูดเรา (ที่บอกว่าต้องมีความรู้เสียก่อน นั่นคือความรู้ที่มาจากท่านนบี ﷺ) และเมื่อเราบอกว่านักดาอียฺจำเป็นจะต้องมีความรู้ มิได้หมายความว่าเราต้องบรรลุถึงความรู้ทั้งหมด แต่เราหมายถึงเขาจะไม่เผยแพร่ นอกจากสิ่งที่เขารู้ และไม่พูดนอกจากสิ่งที่เขาทราบเท่านั้น.

“สมัยงัก 2 : ความอดทน”

นักดาอียต้องเป็นผู้ที่มีความขันติอดทน

- อดทนในการดำเนินงานดะวะฮ์
- อดทนต่ออุปสรรคของการดะวะฮ์
- และอดทนต่อความเดือดร้อนที่อาจต้องประสบ

อดทนในการดำเนินงานดะวะฮ์

นักดาอียต้องเป็นผู้ที่มีความอดสาหะ ไม่ละทิ้ง และไม่เปื้อน่าย แต่ให้ ยืนหยัดในงานดะวะฮ์จนสุดความสามารถ ยืนหยัดในเรื่องที่การดะวะฮ์มี ประโยชน์กว่า ดีกว่า และมีผลเหนือกว่า เขาจึงอดทนและอย่าเปื้อน่าย เพราะ เมื่อใดก็ตามที่ความเปื้อนได้ย่างเข้ามาในชีวิตนักดาอีย ความเหนื่อยหน่ายและ การละทิ้งก็จะตามมาในที่สุด แต่ถ้าเขามีความอดสาหะและอดทนในการดะวะฮ์ แท้จริง เขาจะได้รับผลบุญซึ่งผลบุญของ *อัศ-ศอบรีน* (บรรดาผู้ที่อดทน) และสุดท้ายเขาจะประสบกับความสำเร็จอย่างแน่นอน

อัลลอส ﷺ ได้ตรัสแก่นปีท่านหนึ่งว่า:

﴿تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَةَ لِلْمُنْقِذِينَ﴾^๑

ความว่า: เหล่านั้นคือส่วนหนึ่งจากเรื่องราวอันเร้นลับที่เราได้ประทานวิรณมายังเจ้า (มุหัมมัด) เจ้าไม่รู้เรื่องนี้และกลุ่มชนของเจ้าก็ไม่รู้มาก่อนเลย ดังนั้นเจ้าจงอดทน แท้จริงบั้นปลายที่ดีนั้นสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง¹

อดทนต่ออุปสรรคของการตะอวะฮ

นักดาอียัต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนต่ออุปสรรคต่างๆ นานาของการตะอวะฮ จากการถูกต่อต้านและตอบโต้ เพราะทุกคนที่ย่างก้าวสู่สนามตะอวะฮย่อมหนีไม่พ้นจากการถูกต่อต้านและขัดขวางอย่างแน่นอน ดังที่อัลลอส ﷺ ตรัสว่า:

﴿وَكذلكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا﴾^๒

ความว่า: และเช่นนั้นแหละ เราได้ทำให้มีศัตรูผู้กระทำความผิดแก่นปีทุกคนและพอเพียงแล้วที่พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้แนะทางฮิดาเยฮ และทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ²

¹ ฮุด, 11 : 49.

² อัล-ฟุรกอน, 25 : 31.

สัจธรรมของการตะอูวะฮ์ย่อมมีผู้ต่อต้าน คัดค้าน ตอบโต้ และใส่ร้ายเคลือบแคลง แต่ทั้งนี้ นักดาอีย์จำเป็นต้องอดทนและฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นให้ได้ ถึงแม้จะถูกครหาว่าการตะอูวะฮ์ของเขานั้นผิดหรือจอมปลอม ตราบใดที่การตะอูวะฮ์ของเขานั้นตั้งอยู่บนหลักการของอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ เขาจึงอดทนและฝ่าฟันอุปสรรคเหล่านั้นเกิด

แต่ก็มีได้หมายความว่า ให้เขาเปลี่ยนงานในสิ่งที่เขาพูดและเผยแพร่ (ในสิ่งที่เขาคิดว่าถูกแต่มันกลับผิดในข้อเท็จจริง) ทั้งๆ ที่สัจธรรมได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว ผู้ที่ยืนกรานหรือดื้อดึงอยู่กับสิ่งที่เขาเผยแพร่ทั้งๆ ที่สัจธรรมค้านกับสิ่งที่เขานำเสนอนั้นเสมือนกับบุคคลที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا بَيَّنَّ﴾

ความว่า: พวกเขาโต้เถียงกับเจ้าในความจริงหลังจากที่มันได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว¹

การต่อต้านสัจธรรมหลังจากที่มันได้ประจักษ์ขึ้นคือคุณลักษณะที่ถูกตำหนิ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสถึงผู้ที่มีคุณลักษณะนี้ว่า:

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ تُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَتُصْلِهِ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

ความว่า: และผู้ใดที่ฝ่าฝืนเราะสูลุลลอฮ์หลังจากที่คำแนะนำอันถูกต้องได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว และเขายังปฏิบัติตามที่มิใช่ทาง

¹ อัล-อันฟาล, 8 : 6.

ของบรรดาผู้ศรัทธานั้น เราก็จะให้เขาหันไปตามที่เขาได้หันไป
และเราจะให้เขาเข้ามรรกษะอันนัม และมันเป็นที่พักลับอันชั่วร้าย¹

โอ้นักดาอีย์ !

หากสิ่งที่มีค่ากับการเผยแพร่ของท่านคือสัจธรรม ท่านก็จงยอมรับ
โดยสดุดี แต่ถ้าหากมันเป็นสิ่งจอมปลอมท่านก็จงอย่าพึงหมกดำลังใจที่จะเดิน
ไปข้างหน้าในการทำงานตะอูวะฮ์ของท่าน

อดทนต่อความเดือดร้อนที่อาจต้องประสบ

และเช่นเดียวกัน นักดาอีย์ต้องอดทนต่อความเดือดร้อน เพราะนักดาอีย์
ย่อมต้องเผชิญกับมันอย่างเลี่ยงไม่พ้น ไม่ว่าจะโดยทางวาจาหรือการกระทำ
แม้แต่บรรดาศาสนทูตของอัลลอฮ์ก็ยังถูกรังขวานทั้งด้วยวาจาและการกระทำ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجُنٌّ ۖ﴾

ความว่า: เช่นนั้นแหละ ไม่มีเราะสูลคนใดมายังบรรดา (หมู่ชน)
ก่อนหน้าพวกเขา เว้นแต่พวกเขากล่าวว่าเป็นนักเล่นกลหรือคนบ้า²

ท่านมีความคิดเห็นเช่นไรต่อผู้ที่ได้รับวะฮีย์จากพระผู้อภิบาล แต่เขา
กลับถูกตราหน้าว่าเป็นนักไสยศาสตร์หรือคนวิกลจริต ? มิต้องสงสัยเลยว่าเขา

¹ อัน-นิสาอฺ, 4 : 116.

² อัล-ซารียาต, 51 : 52.

ยอมรู้สึกเจ็บปวด แต่ถึงกระนั้นบรรดาศาสนทูตก็อดทนต่อความเดือนร้อนที่พวกเขาได้รับ ไม่ว่าจะจากคำวาจาหรือการกระทำ

ท่านจงใคร่ครวญถึงเราะสูลคนแรก นั่นคือนบีนูหฺ عليه السلام ดูซิว่า กลุ่มชนของเขาได้เดินผ่านในขณะที่เขากำลังสร้างเรือ พวกเขาได้เย้ยหยันและดูแคลนท่านนบีนูหฺ แล้วท่านก็ตอบกลับไปว่า

﴿إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ۚ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ۖ﴾ (๓๖)

ความว่า: หากพวกท่านเยาะเย้ยพวกเรา แท้จริงเราก็จะเยาะเย้ยพวกท่านเช่นเดียวกับที่พวกท่านเยาะเย้ย แล้วพวกท่านก็จะรู้ว่าผู้ใดที่การลงโทษอันอัปยศจะมายังเขา และการลงโทษอันยั่งยืนจะประสบแก่เขา¹

ไม่เพียงแต่การเย้ยหยันเท่านั้น แต่พวกเขายังจะหมายชีวิตนบีนูหฺ عليه السلام อีกด้วย

﴿قَالُوا لَيْنَ لَمْ تَنْتَهِ يَنْتَحُ لَتَكُونَ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ۖ﴾ (๓๗)

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า โอ้นูหฺ หากท่านไม่หยุดยั้ง (จากการตะอูเราะฮฺ) แน่อนท่านจะอยู่ในหมู่ผู้ถูกขว้างด้วยก้อนหิน²

¹ ฮุด, 11 : 38 – 39.

² อัล-ฮุอฺรอธ, 26 : 116.

นั่นคือ ท่านจะเป็นผู้หนึ่งที่ถูกละทิ้งโดยการถูกปาดด้วยก้อนหิน ดังกล่าวนี้อคือการขู่ฆ่าพร้อมกับล่ำทับว่าพวกเขาจะขว้างปาคนอื่น ๆ อีกด้วยเพื่อสำแดงถึงอำนาจ และท่านก็จะเป็นผู้หนึ่งที่ถูกละทิ้ง แต่ทั้งนี้ ก็ได้ทำให้ท่านเป็นผู้นำหะมัดและหยุดนิ่งจากการตะอะอะสุเลย ทว่าท่านยังคงเดินหน้าและเผยแผ่ศาสนาจนสุดท้ายอัลลอฮ์ได้เปิดทางนำแก่กลุ่มชนของท่าน

ท่านนบีอิบรอฮีม عليه السلام ก็เช่นเดียวกัน กลุ่มชนของท่านได้ปฏิเสธอีกทั้งยังประจานต่อหน้ามหาชน

﴿ قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَىٰ آتَيْنِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴾

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า พวกท่านจงนำเขามาท่ามกลางสายตาของประชาชน หวังว่าเขาทั้งหลายจะได้เป็นพยาน¹

หลังจากนั้นพวกเขาได้ขู่หมายชีวิตท่านด้วยวิธีการเผาทั้งเป็น

﴿ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴾

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า จงเผาเขาเสีย และจงช่วยเหลือพระเจ้าทั้งหลายของพวกเขา หากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น²

หลังจากนั้น พวกเขาก็ได้ก่อไฟอันมหึมา และได้โยนท่านด้วยหนังสือตึกใหญ่ เพราะพวกเขามีอาจเข้าใกล้กองไฟเนื่องจากความร้อนของมัน แต่ว่าพระเจ้าผู้อภิบาลผู้ทรงเกรียงไกรได้ตรัสว่า:

¹ อัล-อัมบียาฮ์, 21 : 61.

² อัล-อัมบียาฮ์, 21 : 63.

﴿ قُلْنَا يَنَّاؤُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِرْهِيمَ ﴾ (๗๐)

ความว่า: เรา (อัลลอฮ์) กล่าวว่า ไฟเอ๋ย จงเย็นลงและให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด¹

แล้วไฟก็ได้เย็นลงและมีความปลอดภัย และท่านนบีมุฮัมมัดก็รอดพ้นจากเปลวไฟอันลุกโชน สุดท้ายชัยชนะก็ประสบแก่ท่าน

﴿ وَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴾ (๗๑)

ความว่า: และพวกเขาปรารถนาที่จะวางแผนร้ายแก่เขา (คือต้องการจะฆ่านบีมุฮัมมัด) แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งขึ้น²

ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็เช่นเดียวกัน ฟิรอะฮ์นได้ขู่หมายชีวิตท่าน:

﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَن يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴾ (๓๖)

ความว่า: (ฟิรอะฮ์นกล่าวว่า) จงปล่อยฉัน ฉันจะฆ่ามูซา และให้เขาวิงวอนขอพระเจ้าของเขา แท้จริงฉันเกรงว่า เขาจะมาเปลี่ยนศาสนาของพวกเขา หรือจะก่อการร้ายให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน³

¹ อัล-อัมบิยาฮ์, 21 : 69.

² อัล-อัมบิยาฮ์, 21 : 70.

³ ทอฮา, 40 : 26.

แต่สุดท้ายชัยชนะก็ประสบแก่นปีมุซา ﴿٤٤﴾

﴿وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾﴾

ความว่า: และการลงโทษที่ชั่วช้าก็จะห้อมล้อมบริวารของฟิร
เอาน¹

ท่านนปีมุซา ﴿٤٤﴾ ก็เช่นเดียวกัน ท่านต้องเผชิญกับการข่มเหงรังแก
จากพวกยิว อีกทั้งยังถูกกล่าวหาท่านว่าเป็นลูกนอกสมรส และพวกเขาก็ได้ฆ่า
และตรึงท่านไว้กับไม้กางเขน -ตามความเชื่อของพวกเขา- แต่อัลลฮฺ ﴿٤٥﴾ ตรัส
ว่า:

﴿وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ
لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا
﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾﴾

ความว่า: และพวกเขาหาได้ฆ่าอิสซาและหาได้ตรึงเขาบนไม้กางเขน
ไม่ แต่ทว่าเขา (ผู้ถูกตรึงกางเขนนั่น) ถูกจำแลงให้ดูเหมือนแก่พวก
เขา และแท้จริงบรรดาผู้ที่ขัดแย้งในตัวเขานั้น แน่ชอนยอมอยู่ใน
ความสงสัยเกี่ยวกับเขา พวกเขาหาความรู้ใดๆ ต่อเขาไม่ นอกจาก
คล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น และพวกเขามีได้ฆ่าเขาด้วยความ

¹ สมอฟิร, 40 : 45.

แนใจ หามิได้ อลลอสได้ทรวงยกเขา (อึชา) ขึ้นไปยงพระองค์ต่างหาก
และอลลอสเป็นผู้ทรวงเดชานุกาพ ผู้ทรวงปรีชาญาณสมอ¹

แล้วพระองค์ก็ทรวงช่วยเหลือนปีอึชาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือพวกเขา
และนี่ ศาสนนทุดท่านลุดท่าย ผู้นำของบรรดาศาสนาตูดและเป็นผู้นำของ
ลูกหลานอาดัม นปีมัทหมัด ﷺ อลลอส ﷺ ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านว่า:

﴿وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكِرِينَ﴾ (٢٠)

ความว่า: และจงรำลึกขณะทีบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาวางอุบายต่อ
เจ้า เพื่อกักขังเจ้า หรือฆ่าเจ้า หรือขับไล่เจ้าออกไป และพวกเขา
วางอุบายกัน และอลลอสก็ทรวงวางอุบาย และอลลอสนั้ทรวง
เป็นผู้เยี่ยมกว่าในหมู่ผู้วางอุบาย²

﴿وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ﴾ (٦)

ความว่า: และพวกเขากล่าวว่า โอ้ผู้ซึ่งข้อตักเตือนถูกประทานแก่
เขา แท้จริงท่านเป็นคนบ้าอย่างแนนอน³

﴿وَيَقُولُونَ آيْنَا لَنَارِكُوا إِلَهِتَنَا لِنُشَاقِبَ الْمُجْنُونَ﴾ (٦١)

¹ ฮัน-นึสาอ์, 4 : 157 - 158.

² อล-ฮันฟาล, 8 : 30.

³ อล-หึญบร, 15: 6.

ความว่า: และพวกเขาจะกล่าวว่า จะให้เราทอดทิ้งพระเจ้าต่างๆ
ของพวกเราเพื่อนักกวีบ้าคนหนึ่งกระนั้นหรือ?¹

ท่านได้รับการชมเชยจากพวกเขานานัปการไม่ว่าจะโดยการกระทำ
หรือคำพูด ดังที่รู้จักในหมู่นักประวัติศาสตร์อิสลาม แต่ถึงกระนั้นท่านก็อดทนมา
โดยตลอด

ดังนั้น นักดาอียะทุกคนจึงต้องประสบกับอุปสรรคอย่างเลื่องไม่พ้น แต่
เขาต้องอดทน ฉะนั้นครั้งเมื่ออัลลอฮ์ได้ตรัสแก่เราะสุลของท่านว่า

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَنَزِيرٌ ۚ﴾

ความว่า: แท้จริงเราได้ประทานอัลกุรอานให้แก่เจ้าเป็นชั้นตอน²

สิ่งที่ถูกคาดไว้คือ พระองค์จะตรัสหลังจากอาะฮ์นีว่า และจงขอบคุณ
ต่อนิอุมัตของอัลลอฮ์ที่ได้ประทานอัลกุรอาน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระองค์กลับ
ตรัสว่า

﴿فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۚ﴾

ความว่า: ดังนั้น เจ้าจงอดทนต่อข้อตัดสินของพระเจ้าของเจ้า³

¹ อัลศ-ศ็อฟฟาต, 37 : 36.

² อัล-อินซาน, 36 : 23.

³ อัน-อินซาน, 36 : 24.

นี่ก็เป็นการบ่งบอกว่าทุกคนที่ยืนหยัดในสิ่งที่อัลกุรอานได้กล่าว จำเป็นที่จะต้องประสบกับสิ่งที่จะต้องใช้เวลาอดทนอย่างมหาศาล ดังนั้น จำเป็นสำหรับนักดาอียฺที่จะต้องเป็นผู้มีความขยันอดทนอย่างสูงและยืนหยัดในงานตะอฺวะฮฺจนอัลลอฮ์จะเปิดประตูความสำเร็จให้แก่เขา ไม่จำเป็นว่าความสำเร็จนั้นจะต้องเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ประการสำคัญคือสิ่งที่เขาได้เผยแพร่ยังคงอยู่และถูกนำมาปฏิบัติตลอดไป **ตัวบุคคลมิได้เป็นสิ่งสำคัญ แต่สิ่งที่สำคัญคืองานตะอฺวะฮฺ** หากงานตะอฺวะฮฺของเขายังคงเหลือให้เห็นอยู่ ถึงแม้เขาจะจากไปแล้วก็ตาม แท้จริงแล้วเขาก็เสมือนยังมีชีวิตอยู่

﴿أَوَمَنْ كَانَ مَيِّتًا فَآخِزْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا ۚ﴾

ความว่า: หรือว่าผู้ที่ตาย แล้วเราได้ให้เขามีชีวิตขึ้น และเราได้ให้แสงสว่างแก่เขาซึ่งเขาใช้แสงสว่างนั้นเดินทางไปในหมู่มนุษย์จะเหมือนกับผู้ที่เสมือนอยู่ในบรรดาความมืดโดยไม่เคยออกจากมันเลยกระนั้นหรือ¹

ที่จริงแล้ว ชีวิตของนักดาอียฺ ไม่ใช่แค่เฉพาะให้วิญญาณยังคงอยู่ในเรือนร่างของเขาเท่านั้น แต่คือการให้ผลงานการตะอฺวะฮฺของเขาอยู่ในวิถีชีวิตของผู้คน จงดูเรื่องราวของอปีสุฟยานกับฮีรอกลุส (Heraclius)² เมื่อเขาทราบข่าวการบังเกิดขึ้นของท่านนบีมุหัมมัด ﷺ เขาก็ได้เรียกท่านอับดุลฟิยาน และได้ถามไถ่ถึงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับท่านนบี ﷺ ถามถึงรูปร่างของท่าน

¹ อัล-อันฮาม, 6 : 122.

² กษัตริย์ของโรม

เชื้อสายวงศ์ตระกูลของท่าน สิ่งที่ท่านได้เผยแพร่ และถามถึงสหายของท่าน และเมื่ออนุสุฟยานได้ตอบคำถามทั้งหมด ฮีร็อกุลก็ได้กล่าวแก่อนุสุฟยานว่า "หากสิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเป็นความจริงแล้วไซ้ร้ สักวันเขาจะครอบครองสิ่งที่อยู่ใต้สองฝ่าเท้าของข้านี้"

สุบหานัลลอฮ์ !

ใครเลยจะคาดคิดว่ากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรจะเอ่ยคำพูดเช่นนี้กับนบีมุหัมมัด ﷺ ทั้งๆ ที่ขณะนั้นท่านยังมิได้ปลดแอกคาบสมุทรอาหรับจากทาสของชัยฏอนและอามรณิไฟ์ด้าเลย ใครเลยจะคาดคิดว่าชายคนนี้จะเอ่ยคำพูดเช่นนั้นได้? และด้วยเหตุนี้เมื่อท่านอนุสุฟยานได้เดินทางออกไป ท่านได้กล่าวกับพรรคพวกของท่านว่า

«لَقَدْ أَمَرَ ابْنُ أَبِي كَبْشَةَ، إِنَّهُ يَخْفُهُ مَلِكُ بَنِي الْأَصْفَرِ»

ความว่า: แท้จริงเรื่องของอิบนุอับีกับชะฮ์ (นบีมุหัมมัด) นั้นไม่ธรรมดาเสียแล้ว แท้จริงกษัตริย์กรุงโรมเกรงกลัวเขา

ท่านนบีได้ครอบครองอำนาจของเฮราคลิอุส (ฮีร็อกุล) ก็เนื่องด้วยการตะอวะฮ์ของท่าน หาใช่เพราะตัวของท่านเอง เพราะการตะอวะฮ์ของท่านได้ขจรไปทั่วพื้นแผ่นดินนี้ และได้ทำลายบรรดาเจว็ด การตั้งภาคี และผู้ที่นิยมชมชอบมัน บรรดาเคาะลีฟะฮ์ผู้ทรงปราชญ์ได้ครอบครองพื้นแผ่นดินหลังจากท่านนบีมุหัมมัด ﷺ ก็ด้วยเพราะการตะอวะฮ์และชะรีอะฮ์ (กฎหมาย) ของท่านนบี ﷺ ฉะนั้น นักดาอียะฮ์ต้องอดทนอดกลั้น และสุดท้ายชัยชนะก็จะประสบแก่เขาในช่วงที่เขายังมีชีวิตอยู่หรืออาจหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตไปแล้วหากเขามีความเชื่อมั่นและบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ ﷻ

﴿ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴾ (128)

ความว่า: มุซาได้กล่าวแก่พวกพ้องของเขาว่า จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์เถิด และจงอดทนด้วย แท้จริง แผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์จะทรงให้มันสืบทอดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์ และมันเปลี่ยนนั้นย่อมเป็นของผู้ยำเกรงทั้งหลาย¹

อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿ إِنَّهُ، مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴾ (129)

ความว่า: แท้จริงผู้ใดที่ยำเกรงและอดทน แน่อนอนอัลลอฮ์จะมีทรงให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดีสูญหาย²

¹ อัล-อะอฺรอฟ, 7 : 128.

² ยุสุฟ, 12 : 90.

“เสปียงก์ 3 : หิกมะฮ์ (วิทยาปัญญา)”

นักดาอียะต้องเชิญชวนผู้คนด้วยหิกมะฮ์ ให้เริ่มเชิญชวนสู่อัลลอฮ์ด้วยหิกมะฮ์ก่อน หลังจากนั้นด้วยการตักเตือนที่ดี (อัล-เมาอิซาฮะฮ์ อัล-หะสะนะฮ์) หลังจากนั้นก็ด้วยการโต้แย้งด้วยสิ่งที่ดีกว่าเฉพาะกับผู้ที่ไม่มีความอยุติธรรม และสุดท้ายคือการโต้แย้งด้วยกับสิ่งที่ไม่ได้ดีกว่าสำหรับผู้ที่ยุติธรรม ลำดับขั้นทั้งหมดมี 4 ประการ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِ لَهُمُ بَآئِلًا هِيَ
أَحْسَنُ﴾

ความว่า: จงเรียกร้องสู่แนวทางของพระผู้อภิบาลของเจ้าด้วยหิกมะฮ์ และ การตักเตือนที่ดี และจง โต้แย้งพวกเขาด้วยกับสิ่งที่ดีกว่า¹

¹ อัน-นะหุล, 16 : 125

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَا تُجِدُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِآلَتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ﴾

ความว่า: และพวกเจ้าอย่าได้เถียงกับพวกอะฮ์ลุลกิตาบเว้นแต่ด้วยวิธีที่ดีกว่า นอกจาก บรรดาผู้อธรรมในหมู่พวกเขา¹

การมีหิกมะฮ์คือ การมีความประณีตบรรจงในการทำงานต่างๆ กล่าวคือ การจัดและวางตำแหน่งของกิจการงานต่างๆ ตามสถานะความเหมาะสมของมัน และวางมันในที่ของมัน การรื้อรอนให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิมๆ ของเขา สู่สภาพในยุคสมัยของบรรดาเศาะหาบะฮ์เพียงแค่รุ่งวันมิใช่ชีวิตของหิกมะฮ์ และใครที่ประสงค์เช่นนั้น แท้จริงเขาเป็นคนอ่อนปัญญาและไม่มีหิกมะฮ์ เพราะหิกมะฮ์ของอัลลอฮ์ ﷻ มิได้ประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นเลย

และหลักฐานในเรื่องดังกล่าวคือ ท่านนบีมุหัมมัด ﷺ ผู้ซึ่งเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ผู้ที่อัลลอฮ์ได้ประทานคัมภีร์ พระองค์ได้บัญชาบทบัญญัติต่างๆ ให้แก่ท่านอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งมันได้ยืนหยัดและสมบูรณ์ การละหมาดถูกบัญญัติก่อนการฮิจญ์เราะฮ์สามปี และบางรายงานระบุว่าหนึ่งปีครึ่ง และบางก็ว่าห้าปี ซึ่งเป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดานักวิชาการในเรื่องนี้ และถึงกระนั้นก็ได้ถูกบัญญัติเหมือนรูปแบบการละหมาดอย่างในปัจจุบัน กล่าวคือ แรกๆ นั้นการละหมาดถูกบัญญัติให้ปฏิบัติเพียงสองร็อกอัตในเวลาซุฮูร์ อัศร อีซาล์ คุบหุ และสามร็อกอัตในเวลามัฆริบ ทั้งนี้เพื่อเป็นวิตรุสำหรับช่วงกลางวัน และหลังจากฮิจญ์เราะฮ์ คือหลังจากสิบสามปีที่ท่านได้ฟานักอยู่มakkะฮ์ ได้เพิ่ม

¹ อัน-อันกะบูต, 29 : 46 , และสามารถเข้าใจจากอายะฮ์นี้ว่า ผู้ที่อธรรมให้วิธีการโต้เถียงที่ไม่ได้ดีกว่า

จำนวนร็อกอัตของการละหมาดในช่วงที่ฟานัก (ไม่ได้เดินทาง) กล่าวคือ สี่ ร็อกอัตในเวลาซุฮฺร อัสฺร และอิชาฮ์ ส่วนศุบหุยังคงตามเดิม เพราะในเวลา ละหมาดศุบหุนั้นจะมีการอ่านที่ค่อนข้างยาว และมีขริบก็ยังคงสามร็อกอัต เพราะถือเป็นวิตรูสำหรับช่วงกลางวัน

การจ่ายชะกาตถูกบัญญัติในปีที่ 2 ของการฮิจญ์เราะฮ์หรือถูกบัญญัติที่ มักกะฮ์ (ตามบางทัศนะ) แต่ทั้งนี้ ก็ได้กำหนดอัตราส่วนที่ต้องจ่ายและไม่ได้ถือเป็นศาสนบังคับแต่ประการใด และท่านนบี ﷺ ก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่เก็บชะกาต จนกระทั่งถึงปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 9

การจ่ายชะกาตมีลำดับการบัญญัติ 3 ขั้นตอน ดังนี้:-

1. ที่มักกะฮ์ อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَأَتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾

ความว่า: และจงจ่ายส่วนอันเป็นสิทธิให้มันด้วยในวันแห่งการ เก็บเกี่ยวมัน¹

พระองค์ไม่ได้ตรัสว่ามันเป็นศาสนบังคับและไม่ได้กำหนดอัตราส่วนที่ต้อง จ่าย แต่ได้มอบภาระให้ตามความประสงค์ของผู้ต้องการจ่ายชะกาต

2. ในปีที่ 2 ของการฮิจญ์เราะฮ์ พระองค์ได้กำหนดอัตราส่วน (นิศอบ) ของการจ่ายชะกาต

¹ อัล-อันฮาม, 6 : 141

3. และในปีที่ 9 ของการฮิจญ์เราะฮ์ของท่านนบี ﷺ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปยังผู้เลี้ยงปศุสัตว์และเกษตรกรเพื่อเก็บชะกาต

ท่านจงใคร่ครวญถึงบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่ให้ความสำคัญกับสภาพของผู้คนเกิด และพระองค์นั้นคือผู้ทรงสติปัญญายิ่ง

และการถือศีลอดก็เหมือนกัน เป็นที่ทราบกันดีว่าบัญญัติการถือศีลอดมีลำดับเป็นขั้นๆ ในช่วงแรกมีการให้เลือกระหว่างการถือศีลอดและการให้อาหาร หลังจากนั้นก็เจาะจงให้ถือศีลอดอย่างเดียว ส่วนการให้อาหารนั้นถูกกำหนดเป็นบัญญัติสำหรับผู้ที่ไม่สามารถที่จะถือศีลอดได้ตลอดไป

ฉันขอกล่าวว่า **หิกมะฮ์ของอัลลอฮ์มิได้ประสงค์ให้โลกเปลี่ยนแปลงเพียงแค่ข้ามคืนวัน แต่จำเป็นต้องใช้เวลา** ท่านจงเข้าไปหาสหายของท่านที่ท่านต้องการเชิญชวน และจงเชิญชวนเขาอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งเขาได้ละทิ้งสิ่งที่ขัดแย้งกับหลักศาสนาไป และจงอย่ามองมนุษย์ว่าอยู่ในระดับเดียวกัน เพราะคนที่ไม่รู้ย่อมต่างจากคนที่ตื่นรู้

เป็นการดียิ่งที่ฉันจะขอยกตัวอย่างการตะอูวะฮ์ของท่านนบี ﷺ

ตัวอย่างแรก มีชายคนหนึ่งจากชนบท (อะอรุบียะ) ได้เข้าไปในมัสญิดขณะนั้นท่านนบี ﷺ และเศาะหาบะฮ์ได้นั่งอยู่ในมัสญิดด้วย แล้วชายคนดังกล่าวก็ได้ปัสสาวะที่มุมหนึ่งของมัสญิด บรรดาเศาะหาบะฮ์ต่างตะโกนโห่ไล่ แต่ท่านนบี ﷺ ผู้ซึ่งอัลลอฮ์ได้ประทานหิกมะฮ์แก่ท่าน ได้ห้ามปรามพวกเขา และเมื่อชายคนนั้นได้ปัสสาวะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ได้สั่งใช้ให้เอาน้ำหนึ่งถึง

แล้วรอดไปยังที่ๆ เขาปัสสาวะ แล้วร่องรอยของน้ำปัสสาวะก็จางหมดไป หลังจากนั้นท่านก็ได้เรียกชายคนนั้น แล้วกล่าวสอนว่า “มัสนูตนี้ไม่เหมาะและไม่ควรที่จะให้มีสิ่งสกปรกหรือสิ่งทีก่อความเดือดร้อน แท้จริงมันคือสถานที่เพื่อการละหมาดและอ่านอัลกุรอาน” แล้วหัวใจของชายคนนั้นก็เปิดรับคำตักเตือนของท่านนบี ﷺ เนื่องด้วยเพราะการปฏิสัมพันธ์ที่ดี และด้วยเหตุนี้ ฉันพบว่ามีการนิเทศการบางท่านได้ระบุว่าชายคนนั้นได้วิงวอนต่ออัลลอฮ์ว่า

“โอ้อัลลอฮ์ โปรดประทานความเมตตาปราณีแก่ฉันและมุหัมมัดด้วยเถิด และพระองค์จงอย่าประทานความเมตตาปราณีแก่คนอื่นใดอีกเลย”

ทั้งนี้เพราะท่านนบี ﷺ ได้ปฏิสัมพันธ์กับเขาอย่างดี ส่วนบรรดาเศาะหาบะฮ์นั้นต่างรีบร้อนที่จะยับยั้งสิ่งที่เป็นความชั่วโดยมิได้ตระหนักและมองถึงสภาพของชายคนนั้นที่ไม่มีความรู้เลย

ตัวอย่างที่สอง ท่านมูอาวียะฮ์ อิบน์ อัล-หะกัมได้เข้ามาในมัสนูตเพื่อร่วมละหมาดญะมาอะฮ์ ซึ่งขณะนั้นท่านนบี ﷺ ได้นำละหมาดอยู่ แล้วมีชายคนหนึ่งในบรรดาเศาะหาบะฮ์ที่ละหมาดอยู่นั้นได้จาม แล้วกล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮ์”¹ ชายคนนั้นกล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮ์” มูอาวียะฮ์ก็ตอบไปว่า “ยัรหะมุกลัลลอฮ์” คำกล่าวของมูอาวียะฮ์นี้เป็นคำกล่าวของมนุษย์²ซึ่งทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ แล้วเศาะหาบะฮ์ที่ร่วมละหมาดต่างก็จ้องมองมูอาวียะฮ์

¹ เมื่อคนหนึ่งคนใดได้จามในขณะละหมาดให้เขากล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮ์” ไม่ว่าเขาจะอยู่ในอิริยาบถยืน รุกูอ์ หรือสุญูดก็ตาม

² ไม่ได้เป็นบทซิกิริที่กล่าวในละหมาด

ท่านก็กล่าวว่า “แม่พวกท่านได้พวกรากไป”¹ แล้วก็ละหมาดต่อไปจนเสร็จ หลังจากนั้นท่านนบี ﷺ ก็เรียกเขา ท่านมูอาวิยะฮ์กล่าวว่า “ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ฉันไม่เคยเห็นผู้สอนคนไหนที่สอนได้ดียิ่งกว่าท่านเลย ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ท่านไม่ได้ดูว่าและตวาดใส่ฉันเลย แต่ท่านกล่าวว่า: แท้จริงการละหมาดนี้ไม่เหมาะกับคำพูดใดๆ ที่เป็นคำพูดของมนุษย์ แท้จริงมันคือการตัสบีหฺ การตักบีรฺ และอ่านอัลกรุอาน”

ท่านจงใคร่พิจารณาการตะอฺวะฮฺที่ถูกตอบรับนี้ด้วยเถิด ผู้คนยอมรับและเปิดใจน้อมรับ

ส่วนสาระทางฟิกฮฺที่ได้จากหะดีษบทนี้คือ ใครก็ตามที่พูดในขณะละหมาดโดยที่เขาไม่รู้ว่าการพูดในขณะละหมาดนั้นทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ การละหมาดของเขาถือว่าใช้ได้

ตัวอย่างที่สาม ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี ﷺ แล้วกล่าวว่า “ฉันบรลัยแล้ว” ท่านนบี ﷺ ถามเขาว่า “อะไรล่ะที่ทำให้ท่านบรลัย?” เขาตอบว่า “ฉันหลับนอนกับภรรยาในช่วงกลางวันของเดือนเราะมะฎอนในขณะที่ฉันได้ถือศีลอด” ท่านนบี ﷺ เลยสั่งใช้ให้เขาปล่อยทาสเป็นไท เขาตอบว่า “ฉันไม่มีทาส” หลังจากนั้นท่านนบี ﷺ ก็สั่งใช้ให้เขาถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน เขาตอบว่า “ฉันไม่มีความสามารถ” หลังจากนั้นท่านก็ให้เขาให้อาหารแก่คนยากจนจำนวน

¹ คำพูดนี้เป็นคำพูดที่เอยโดยไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในความหมายของมัน และท่านนบี ﷺ ก็ได้ใช้คำกล่าวนี้แก่ท่านมูอาซ (رضي الله عنه) ในตอนที่ท่านได้กล่าวแก่มูอาซว่า “เอาไหมฉันจะบอกแก่ท่านซึ่งสิ่งที่ครอบคลุมทั้งหมดดังที่ได้กล่าวมา ” ท่านมูอาซตอบว่า “เอาซีท่านเราะฮ์มุลลอฮ์” ท่านตอบว่า “ท่านจงยับยั้งสิ่งนี้” แล้วท่านก็จับลิ้นของท่าน ท่านมูอาซกล่าวว่า: “พวกเราจะถูกไต่สวนในสิ่งที่เราได้พูดด้วยกระนั้นหรือ?” ท่านตอบว่า “แม่ขอท่านได้พวกรากท่านแล้วโอ้มูอาซ แล้วที่มนุษย์ต้องถล่าน้ำหรือจุมูกในไฟนรกมิใช่เพราะผลจากลิ้นของพวกเขาตอกหรือ?”

60 คน เขาตอบว่า “ฉันไม่มีความสามารถ” แล้วชายคนนั้นก็นั่งอยู่สักพัก จู่ๆ ก็มี คนมามอบผลอินทผลัมให้แก่ท่านนบี ﷺ แล้วท่านก็กล่าวว่า ท่านจงเอา อินทผลัมนี้ไปบริจาค แต่เขาเกิดความโลภในความเอื้อเฟื้อของท่านนบี ﷺ ซึ่ง ท่านเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อมากที่สุด แล้วชายคนนั้นก็พูดขึ้นว่า “จะมีใครยากจน ไปกว่าฉันอีกล่ะ โอ้ท่านเราะฮ์มุลลอฮ์ แท้จริงแล้วในนครมะดีนะฮ์นี้ไม่มีใคร ยากจนไปกว่าฉันอีกแล้ว” ท่านนบี ﷺ หัวเราะจนเห็นฟันกราม เพราะชายคนนี้ มาหาท่านในสภาพที่ตื่นตระหนกและกล่าวว่า “ฉันบรลัยแล้ว” แล้วเขาก็ได้ กลับไปในสภาพที่ได้ลาม โดยที่ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านจงเอาไป ให้แก่ครอบครัวของท่านเถิด” แล้วชายคนนั้นก็เดินจากไปในสภาพที่อึมเิบเอม ใจด้วยศาสนา และนี่คือความสะดวกง่ายที่มาจากนักดาอียัคนแรกในอิสลาม ขอ ความสันติสุขจงมีแด่ท่านด้วยเถิด

ตัวอย่างที่สี่ เรามาดูเถิดว่าท่านนบี ﷺ ประพฤติปฏิบัติอย่างไรกับคนที่ ได้กระทำความผิด ท่านได้เห็นชายคนหนึ่งสวมแหวนทองคำที่นิ้วมือ แล้วท่านก็ได้ดึง แหวนวงนั้นออกจากนิ้วของเขาและโยนทิ้งลงบนพื้น แล้วท่านก็พูดขึ้นว่า: “คน หนึ่งคนใดที่ปรารถนาถ่านไฟจากนรกก็จงสวมมันที่นิ้วของเขาเถิด” ท่านนบี ﷺ มิได้ปฏิบัติกับเขาเหมือนกับที่ท่านได้ปฏิบัติกับบุคคลก่อนๆ ที่ยกตัวอย่างมา กล่าวคือท่านดึงเอาและโยนทิ้งลงบนพื้น และเมื่อท่านนบี ﷺ เดินจากไป ก็มีคน หนึ่งบอกแก่ชายคนนั้นว่า “ท่านเอาแหวนนั้นซี เพื่อท่านจะได้เอาประโยชน์จาก มัน” แต่เขาตอบกลับไ้ว่า: “ฉันขอสาบานต่อฮัลลอฮ์ ฉันไม่มีวันหยิบแหวนที่ ท่านนบี ﷺ ได้โยนทิ้งแล้ว” ฮัลลอฮ์อักษัรُّ นี่คือการปฏิบัติตามที่ยิ่งใหญ่ของ บรรดาเศาะหาบะฮ์ ขอฮัลลอฮ์ทรงพึงพอพระทัยต่อพวกเขาด้วยเถิด

ที่สำคัญ นักดาอียต้องเผยแพร่อย่างมีหิกมะฮ์ คนไม่รู้ย่อมไม่เหมือนกับคนที่รู้ คนที่ดีอดย่อมไม่เหมือนกับคนที่น้อมรับ ทุกๆ สถานการณ์ย่อมมีวิธีการของมันโดยเฉพาะ

“เสปียงที่ 4 : จรรยามารยาทที่ดีงาม”

นักดาอียต้องเผยความรู้ที่เขามีให้ปรากฏเห็นทั้งในด้านหลักความเชื่อ การอิบาดะฮ์ อิริยาบถ และในทุกๆ การเคลื่อนไหวของเขากระทั่งสามารถแสดงถึงบทบาทของนักดาอียสู่อัลลอฮ์ และหากมีเช่นนั้นแล้ว การตะอูวะฮ์ของเขา ก็จะประสบกับความล้มเหลวหรือถ้าหากประสบความสำเร็จก็ไม่มาก

นักดาอียต้องประพฤติปฏิบัติตามที่เขาได้เรียกร้องเชิญชวน ไม่ว่าในเรื่องการอิบาดะฮ์ การปฏิสัมพันธ์ และจรรยามารยาท ทั้งนี้ก็เพราะว่า การตะอูวะฮ์ของเขาจะได้เป็นที่ถูกตอบรับและเพื่อมิให้เขาเป็นหนึ่งในบุคคลแรกๆ ที่ถูกไฟนรกเผาไหม้

โอ้พี่น้องทั้งหลาย!

เมื่อเราย้อนกลับมาดูสภาพของเรา เราจะพบว่า ในความเป็นจริงนั้นเราได้เชิญชวนเรียกร้องสู่สิ่งหนึ่งแต่เราไม่ได้ยื่นหยัดบนสิ่งนั้นเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือข้อบกพร่องอันใหญ่หลวง นอกเสียจากว่าจะมีการใช้ดุลยพินิจแล้วว่าการละทิ้งในบางเรื่องที่เชิญชวนเรียกร้องนั้นดีกว่า เพราะในทุกๆ สภาพการณ์ ย่อมมีวิธีการเฉพาะที่เหมาะสมกับมัน บางทีสิ่งที่ดีกว่าอาจจะเป็นสิ่งที่ดีน้อยกว่าในบางกรณี เพราะมีบางอย่างที่ทำให้สิ่งที่ดีน้อยกว่ามีน้ำหนักมากกว่า ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าบางครั้งท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ได้เชิญชวนเรียกร้องสู่บางอย่าง แต่ท่านกลับหมกมุ่นอยู่กับอย่างอื่นที่สำคัญกว่า และบางที่ท่านถือศีลอดกระทั่งถูกกล่าวว่าท่านไม่ละศีลอดเลย และบางที่ท่านก็ไม่ได้ถือศีลอด กระทั่งถูกกล่าวว่าท่านไม่ได้ถือศีลอดอีกเลย

โอ้พี่น้องทั้งหลาย!

ฉันหวังและประสงค์ที่จะให้นักดาอีย์ทุกๆ คนมีจรรยา มารยาทอันดีงามที่เหมาะสมกับการเป็นนักดาอีย์ กระทั่งเขาเป็นนักดาอีย์ที่แท้จริงและคำพูดของเขาเป็นที่ยอมรับมากที่สุด

“เสปียงที่ 5 : เข้าหาผู้คน”

นักดาอียต้องทำลายกำแพงที่ขวางกั้นระหว่างเขาและผู้คน เพราะมีพี่น้องนักดาอียของเราหลายต่อหลายคนเมื่อเห็นคนกลุ่มหนึ่งมลายอยู่กับความไม่ถูกต้อง และด้วยความเกลียดชังกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้นๆ ถึงกับทำให้เขาไม่ไปมาหาสู่และตัดเดือนพวกเขาเหล่านั้น นี่คือนิสัยที่ผิด และไม่ได้เป็นหลัก "หิกมะฮฺ" (วิทยปัญญา) แต่ประการใด แต่หิกมะฮฺคือการเข้าไปหา เชิญชวน เผยแพร่ ตัรฮิบ (ปลุกใจและแจ้งข่าวที่ดีสำหรับผู้ที่ปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮฺ) และตัรฮิบ (เตือนส่ำทับและแจ้งข่าวร้ายสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์) และจงอย่าพูดว่า "เขาเหล่านั้นทำไม่ดี ฉันไม่อาจร่วมเดินกับเขาได้"

โอ้ นักดาอีย!

เมื่อท่านไม่เดินไปหาพวกเขาเพื่อทำการตะวะฮฺฮฺอัลลอฮฺ แล้วใครเล่าที่จะตะวะฮฺฮฺพวกเขา ? ผู้ที่เจอเช่นเสมือนพวกเขากะนั้นหรือที่จะตะวะฮฺฮฺพวกเขา? หรือผู้ที่ไม่รู้ ผู้เฒ่า? ไม่อย่างนั้นอนด้วยประการทั้งปวง, ฉะนั้นแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่นักดาอียต้องอดทน และนี่คือการอดทนที่เราได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ นั่นคือการอดทนต่อตัวเอง บังคับและทำลายกำแพงที่ขวางกั้นระหว่างเขากับผู้คน กระทั่งสามารถส่งสาส์นตะวะฮฺฮฺไปยังผู้ที่จำเป็นและต้องการมัน

ส่วนการตัดไม้ตานั้นมันขัดแย้งกับแนวทางของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ที่ได้ปฏิบัติไว้เป็นแบบอย่าง และท่านนบี ﷺ ดังที่ทราบกันว่าในวันชุมนุมที่มินา (ช่วงหัจญ์) ท่านจะไปหาพวกมุชริกีนถึงที่พำนักและเชิญชวนพวกเขาสู่อัลลอฮ์ ดังที่มีรายงานจากท่านนบี ﷺ ซึ่งท่าน ได้กล่าวว่า:

«أَلَا أَحَدٌ يَحْمِلُنِي حَتَّى أَبْلُغَ كَلَامَ رَبِّي فَإِنَّ قُرَيْشًا مَنَعَتْنِي أَنْ أَبْلُغَ كَلَامَ رَبِّي»

ความว่า: “จะมีใครสักคนไหมที่ช่วยเหลือฉัน กระทั่งฉันสามารถเผยแพร่พระคำรัสของพระผู้อภิบาลของฉัน เพราะแท้จริง ชาวกูร็อยฮ์ได้ขัดขวางมิให้ฉันเผยแพร่คำรัสของพระผู้อภิบาลของฉัน”

และหากนี่คือแนวทางของนบีของเรา อิมามของเรา และแบบอย่างของเราผู้หมัมมัด ﷺ ดังนั้นจำเป็นสำหรับเราที่จักต้องปฏิบัติตามให้เหมือนกับท่าน ﷺ ในการตะอวะฮ์สู่อัลลอฮ์

“เสบียงที่ 6 : ยอมรับความเห็นต่าง”

นักดาอียต้องเปิดใจให้กว้างต่อผู้ที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าผู้ที่มีความคิดเห็นค้านกับเขามีเจตนาที่ดีและบริสุทธิ์ และเขาก็ไม่ได้เห็นค้านนอกจากด้วยเพราะตามมูลหลักฐานที่เขา มี ดังนั้นแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จักต้องมีความสุภาพในประเด็นดังกล่าวและไม่นำมาเป็นปมสาเหตุของความเป็นศัตรูและบาดหมางกัน นอกเสียจากว่าผู้ที่เห็นค้านมีความเย่อหยิ่ง จองหอง และไม่ยอมรับสัจธรรมถึงแม้ว่ามันจะประจักษ์ขึ้นมาแล้วก็ตาม แต่กลับดันทุรังอยู่กับความไม่ถูกต้อง เช่นนี้แล้ว ก็ให้ปฏิบัติตามที่เขาควรจะได้รับ ด้วยการหนีออกห่างและตัดเตือนผู้คนให้ระแวดระวังจากตัวเขา เพราะความเป็นศัตรูได้ก่อเกิดขึ้นในตัวเขาแล้ว เนื่องจากสัจธรรมได้ปรากฏแต่เขากลับไม่ยอมปฏิบัติตาม

ยังมีประเด็นปัญหาข้อปลีกย่อย (มะสาอิล ฟุรียะฮฺ) ที่บรรดานักวิชาการมีทัศนะที่แตกต่างกัน ซึ่งที่จริงแล้ว มันเป็นเรื่องที่อัลลอฮ์ได้ให้ความสะดวกแก่ปวงบ่าวของพระองค์¹ และนี่คือสิ่งที่อัลลอฮ์ได้เปิดกว้างแก่ปวงบ่าวของพระองค์ และทรงมิได้ถือโทษในความผิดพลาดในประเด็นดังกล่าว

ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า

«إِذَا حَكَمَ الْحَاكِمُ فُجِّتَهُدْ ثُمَّ أَصَابَ فَلَهُ أَجْرَانِ ، وَإِذَا حَكَمَ فَاجْتَهَدْ
ثُمَّ أَخْطَأَ فَلَهُ أَجْرٌ»

ความว่า: เมื่อผู้ตัดสินทำการตัดสินและเขาได้วินิจฉัยอย่างสุดความสามารถ แล้วเขาก็ตัดสินถูกต้องเขาจะได้รับสองผลบุญ และเมื่อเขาตัดสินและได้วินิจฉัยอย่างสุดความสามารถ แล้วเขาก็ตัดสินผิดเขาจะได้รับเพียงผลบุญเดียว²

ดังนั้น ผู้ที่วินิจฉัย (มุญตะฮิด) จะไม่หลุดออกจากกรอบของผลบุญ ไม่สองผลบุญก็หนึ่งผลบุญ สองผลบุญเมื่อเขาวินิจฉัยถูกและหนึ่งผลบุญเมื่อเขาวินิจฉัยผิด และเมื่อท่านไม่ยากให้คนอื่นเห็นต่างกับท่าน คนอื่นก็เชกเช่นเดียวกัน เขาก็ไม่ยากให้ใครเห็นต่างกับเขา ดังที่ท่านต้องการยากให้คนอื่นยึดเอาคำพูดของท่าน คนที่เห็นต่างกับท่านก็ต้องการเช่นนั้นเหมือนกัน ดังนั้น ข้อชี้ขาดเมื่อมีความเห็นขัดแย้งกันนั้นก็คือดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ﴾ (10)

¹ ปัญหาข้อปลีกย่อย ณ ที่นี้ฉันหมายถึงที่ไม่ได้เป็นปัญหามูลฐาน (อุศูล) ที่ผู้เห็นค้านถึงขั้นตกเป็นกาฟิร.

² อัล-บุคอรี เลขที่ 7352, และมุสลิม เลขที่ 4584.

ความว่า: และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้นการ
ซึ่งขาดตัดสินยอมกลับไปหาอัลลอฮ์¹

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า:

﴿فَإِنْ نَزَعْنَاهُ فِي شَيْءٍ فَزِدْهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنَّكُمْ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾
ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

ความว่า : แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไป
ยังอัลลอฮ์และเราะสูลุลลอฮ์สุล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮ์
แต่วันปรโลก นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นการกลับไป
สวยามยิ่ง².

ฉะนั้น จำเป็นสำหรับทุกๆ คนที่มีความเห็นขัดแย้งกันที่จักต้องกลับไปสู่
สองหลัก นั่นก็คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์และคำสอนของท่านนบี ﷺ และไม่เป็นที่
อนุญาตที่จะให้ใครเห็นค้านกับพระดำรัสของอัลลอฮ์และวณะเราะสูลของ
พระองค์ด้วยการอ้างคำพูดของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

ดังนั้น เมื่อสังขรณ์เป็นที่ปรากฏแล้ว จำเป็นที่จะต้องหึงคำพูดของคน
ที่เห็นค้านไว้กับกำแพงและไม่เหลียวมองถึงแม้ว่าเราจะมีฐานะทางความรู้และ
ศาสนาสูงส่งแค่ไหนก็ตาม เพราะมนุษย์ย่อมมีความผิดพลาด แต่พระดำรัส
ของอัลลอฮ์และวณะเราะสูลุลลอฮ์ไม่มีผิดพลาด

และสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกเสียใจอย่างมากคือ ฉันได้ยินว่าคนบางกลุ่มที่มู
มานะและเอาจริงเอาจังในการศึกษาหาความรู้ แต่พบว่าพวกเขาแบ่งแยกเป็นฝัก
เป็นฝ่าย ทุกๆ กลุ่มมีข้อเฉพาะหรือมีคุณลักษณะเฉพาะ ในความเป็นจริงแล้วนี้

¹ อัล-ฮุรอ, 42 : 10

² อัน-นิสาฮ์, 4 : 59

คือสิ่งทีผิดพลาด เพราะแท้จริงศาสนาของอัลลอลฮุนั้นหนึ่งเดี๋ย และประชาชาติอิสลามก็หนึ่งเดี๋ย

อัลลอลฮุ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ (๑) ﴾

ความว่า: แท้จริงนี่คือประชาชาติของพวกเจ้า เป็นประชาชาติเดี๋ยกัน และข้าคือพระเจ้าของพวกเจ้า ฉะนั้นพวกเจ้าจงยำเกรงต่อข้า¹

และพระองค์ได้ตรัสถึงนบีของพระองค์ว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِعَاعًا لَّسَتْ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ

يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ (๒) ﴾

ความว่า : แท้จริงบรรดาผู้ที่แบ่งแยกศาสนาของพวกเข และพวกเขได้กลายเป็นนิกายต่งๆ นั้นเจ้า (มุหัมมัด) หาใช่อยู่ในพวกเขแต่อย่างใดไม่ แท้จริงเรื่องราวของพวกเขานั้น ย่อมไปสู่อัลลอลฮุ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขในสิ่งที่พวกเขกระทำกัน²

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ

إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ (๓) ﴾

ความว่า : พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้า เช่นเดี๋ยกับที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติแก่นูหุ และที่เราได้ประทาน

¹ อัล-มุฮัมมิด, 23 : 52

² อัล-อันอาม, 6 : 159

วิวรณ์แก่เจ้าก็เช่นเดียวกับที่เราได้บัญชาแก่อิบรอฮีม มูซา และอิ
ซาวา พวกเจ้าจงดำรงศาสนาไว้ให้มั่นคงและอย่าแตกแยกกันใน
เรื่องศาสนา¹

ดังนั้น เมื่อคือการชี้แนะของอัลลอฮ์แก่เรา ก็จำเป็นที่เราจะต้องยึดเอา
คำชี้แนะนี้ และพวกเราต้องรวมเป็นหนึ่งในหลักการค้ำค้ำศึกษา และวิภาษกัน
เพื่อการปรับปรุงแก้ไขมิใช่เพื่อการดำเนินดูแคลน แท้จริงใครก็ตามที่
โต้เถียงคนอื่นโดยมีเจตนาเพื่อต้องการเอาชนะเพื่อทัศนะของตนและดู
ถูกดูแคลนทัศนะของคนอื่น หรือเพื่อต้องการเพียงแต่การดีเตียนโดยไม่มี
เจตนาเพื่อการปรับปรุงแก้ไขเลย โดยทั่วไปแล้วเขาจะหลุดออกจากความ
โปรดปรานของอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ จึงจำเป็นสำหรับเราที่
จะต้องเป็นประชาชาติเดียวกัน

แต่ทั้งนี้ ฉันก็ได้จะกล่าวว่าไม่มีใครผิด ทุกๆ คนย่อมมีผิดมีถูก แต่เรา
กำลังพูดถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด

ซึ่งที่จริงแล้ว มิใช่แนวทางการปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด ที่เราจะพูด
หลักหลังและติติงเขา แต่ที่ว่าแนวทางการแก้ไขคือ การเข้าไปหาและเสวนากัน
และเมื่อเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเขายังคงดื้อดึงอยู่กับความดันทุรังและความ
จอมปลอมของเขา เมื่อถึงครานั้นเราก็มีข้ออ้างและสิทธิ ซึ่งจำเป็นด้วยซ้ำที่เรา
จะต้องแจจแจงถึงความผิดพลาดของเขา และบอกให้คนอื่นได้ระแวงระวังจาก
ความผิดพลาดของเขา และด้วยวิธีการนี้ เรื่องทั้งปวงก็จะดีขึ้น ส่วนการแตกแยก
แบ่งเป็นพรรคแบ่งพวกนั้นไม่มีใครที่อยากให้เกิดขึ้นนอกจากผู้ที่เป็นอริต่อ
อิสลามและเป็นศัตรูกับมุสลิม

¹ อัล-ซูรอ, 42 : 13

โอ้อัลลอฮุ ฉันขอให้พระองค์ทรงรวบรวมหัวใจของพวกเราสู่การเคารพ
ภักดีต่อพระองค์ด้วยเถิด และโปรดให้เราเป็นผู้ที่ตัดสินใจด้วยด้วยบัญญัติของ
พระองค์และเราะฮ์ลุอัลลอฮุของพระองค์ และโปรดให้การเจตนาของเราบริสุทธิ์
เพื่อพระองค์ และโปรดแจกแจงในสิ่งที่ซ่อนเร้นในบทบัญญัติของพระองค์
ให้แก่เรา แท้จริงพระองค์ทรงมีพระทัยที่กว้างและเอื้อเฟื้อยิ่ง

“มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮุ ผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
ของพรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่นบีของเรา
มุหัมมัด วะศวาน และบรรดาสหายของท่าน”

